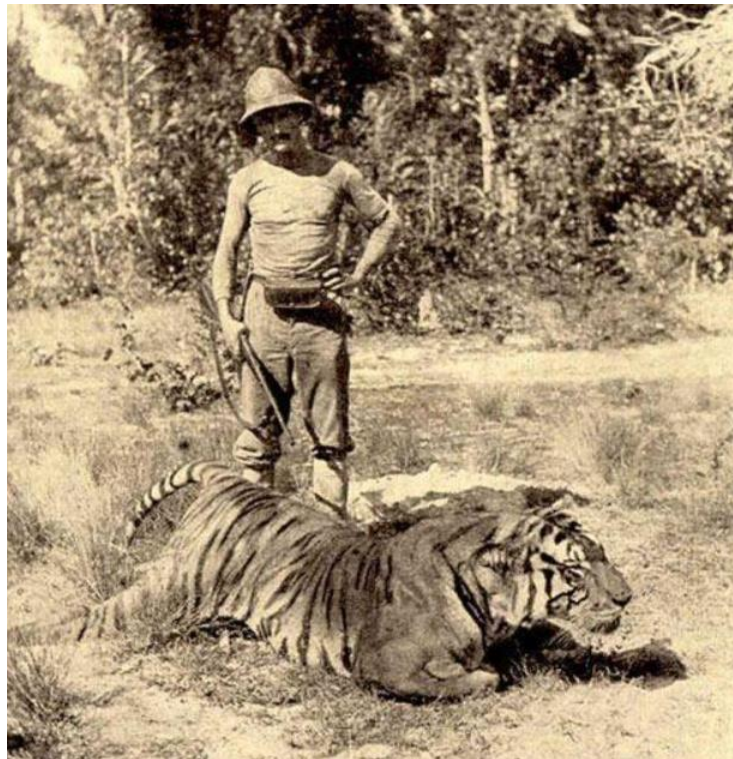

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Ông Hồ Xứ Đông Dương** được đồng hương **Huỳnh H. Hiền** sưu tầm gửi về đóng góp trên diễn đàn Hội. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng.**

ÔNG HỒ XỨ ĐÔNG DƯƠNG!

Vùng núi đồ sộ ở quá gần biển khiến đồng bằng trở nên nhỏ hẹp. Mảnh đất mặc dù màu mỡ, nhưng có ít dân cư, nói chính xác hơn là rất ít người ở. Ngược lại, động vật lại đa dạng, và trước hết cần

nói đến Hồ, chúa sơn lâm ở Châu-Á. Chúng thống trị một cách tuyệt đối tại các vùng quanh Nha-Trang và cả ở những vùng đất xa về phía Bắc và phía Nam. Vì vậy, những sĩ quan đã từng cập tàu vào đây thời xưa, không có nhiều thông tin về đất nước này, đã gọi khu vực nơi đây bằng cái tên “Vùng Hồ.”

Địa bàn thuộc về những con hổ khi chúng tỉnh giấc ngủ ngày, khi mà ánh sáng mặt trời nhạt đi hoặc tắt hẳn, không còn khiến chúng chói mắt, đó là lúc chúng hoạt động, nói đúng hơn là lúc chúng săn mồi và tìm kiếm bạn tình. Một khi lãnh thổ đã thuộc về chúng, chẳng có gì khiến chúng e ngại hay dám khiến chúng phải e ngại. Ai muốn giữ mạng thì hãy chạy hoặc trốn. Máu chảy, thịt rơi dưới móng vuốt của lũ thú đói, tàn bạo, hung dữ hơn hẳn bất cứ loài nào khác. Lũ hổ giết chóc để lấy thức ăn, và ngay cả khi hết con đói, chúng vẫn tiếp tục giết, cắn xé theo bản năng và hứng thú. Nếu chúng rơi vào giữa một bầy bò, ngựa hay bất cứ loài gì khác, nếu không có gì làm phiền chúng, thì sau khi đã giết một con để ăn thịt, chúng sẽ giết những con khác rồi bỏ đó. Dù đã no căng và thoả thuê, nếu gặp một sinh vật trên đường, chúng vẫn sẽ nhảy tới và xé nạn nhân ra thành từng mảnh vụn.

Ở núi Khánh-Hoà, không thiếu động vật để săn bắt, nhất là những loài mà hổ ưa thích: hươu và công. Loài chim công là một món mồi ngon, một thứ thức ăn mà như người ta nói rất được vua ưa chuộng, tức là lũ hổ cũng vậy. Lũ công xuống đất tìm mồi, và không kịp bay lên khi con thú săn đã rình sẵn và tung mình đến bằng một cú vồ khủng khiếp.

Dù đói dù không, hổ giết người nếu người đó ở trong tầm săn mồi của nó. Mặc dù đã chú ý đề phòng và nỗi sợ hãi đã nhốt người dân trong nhà mỗi khi hoàng hôn buông xuống, số người An-Nam

chết vì hổ ở Khánh-Hoà rất đáng kể. Một người nông dân làm việc muộn trên đồng, lơ đãng khi chiều tắt nắng, khi hoàng hôn thay thế ánh sáng ban ngày, có thể bị hổ vồ trên đường về nhà. Thế là xong.

Nếu con hổ đang đói, người đó sẽ may mắn được chết ngay bởi miếng đớp đầu tiên, một kết thúc nhanh chóng cho cái chết kinh hoàng. Nhưng nếu con hổ đã ăn rồi, và người đó không phải con mồi đầu tiên trong ngày hôm đó, cuộc giết chóc sẽ tàn ác hơn nhiều. Nó từ từ cắn, xé nạn nhân của mình, đôi khi vờn con mồi như con mèo vờn chuột. Kẻ xấu số sẽ phải hứng chịu nỗi sợ hãi khủng khiếp tận cùng dưới móng vuốt loài thú, thân thể bị bươm tước, những thớ thịt bị cấu xé, cho đến khi cái chết tìm đến với những phần còn lại đang hấp hối của cái mớ xác thịt đã từng là một con người.

Tôi đã từng nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng do loài hổ gây ra. Lòng thù hận sâu sắc khiến người ta không chỉ muốn giết nó, mà còn muốn loài cầm thú này phải chịu đựng đau đớn thật lâu, thật tàn bạo. Trong một làng ở tỉnh Khánh-Hoà, một chàng An Nam trai trẻ mới 18 đang đi làm về như mọi ngày, khi chiều vừa xuống. Những người lao động khác, trong đó có cha cậu cũng cùng về, đi trước cậu chỉ chừng trăm bước chân. Vài người quay lại để gọi cậu, bảo cậu đi lên cùng mọi người, ngay lúc đó họ chỉ kịp nhìn thấy một con hổ lao ra từ khu rừng gần đó, và chỉ bằng hai bước nhảy đã vồ được kẻ xấu số, ngoạm gáy cậu và tót vào rừng. Một tiếng kêu khủng khiếp, chỉ một tiếng duy nhất, kịp cất lên từ nạn nhân. Tất cả mọi người hoảng sợ, chạy về nhà mình, chỉ trừ một người, đó là cha của chàng trai. Ông như chết đứng tại chỗ, vừa khóc lóc, vừa rên rỉ, vò đầu bứt tóc, bất lực khi con trai phải chết dưới nanh vuốt loài cầm thú ngay trước mắt mình.

Vừa hay khi ấy có một toán lính trong làng, đó là một đội lính bản xứ, đang hành quân để đến Nha-Trang trước đêm. Họ gồm khoảng 12 người, do một viên Đội chỉ huy. Người này là một cựu biệt kích trong quân đội chính quy Pháp, một người lính dũng cảm và kiên định. Những tiếng thét của những kẻ đang chạy trốn khiến ông lệnh cho toán lính dừng lại. Người ta kể cho ông nghe chuyện, cầu xin ông tiêu diệt con hổ để cứu nạn nhân, hay nếu đã quá muộn thì cũng để trừng phạt con hổ vì những tội lỗi mà nó đã gây ra.

Mặc dù có thể bị khiển trách nếu như tới nơi muộn, dù những nguy hiểm mà chính họ có thể đương đầu nếu gặp phải hổ ở cánh rừng mà người ta thấy nó, viên Đội vẫn quyết định làm điều mà mọi người cầu xin. Chưa đến 15 phút kể từ khi thảm cảnh xảy ra, những người lính được trang bị súng trường đã tới trước vạt rừng nơi con hổ vồ người. Cha và mẹ của chàng trai cũng theo đội lính, trong khi những người dân khác tụ tập một cách cẩn trọng phía sau. Nếu đúng như những gì người ta suy đoán, dựa vào thời điểm bất thường mà con hổ này săn mồi, thì nó đang quá đói, hẳn nó sẽ hưởng thụ bữa ăn ngay gần chỗ nó vồ người, trong khi quanh đó là đất trũng, còn những bụi cây và cánh rừng có thể ẩn náu thì cách khá xa chỗ đó. Suy đoán này chính xác. Con hổ còn chưa đi xa, nó đang tiêu hoá bữa ăn của mình. Thấy toán người đến, những đối thủ ốm yếu mà nó chưa bao giờ ngại, nó không chạy trốn. Nó chưa từng thấy những con mồi mà nó thường gặp như những con hươu và con công tán công lại, vậy làm sao nó biết được con người, mà với nó chỉ là con mồi thỉnh thoảng mới gặp bất chợt lại có thể làm điều đó. Nó cần nghỉ ngơi để tiêu hóa. Nó sẽ dùng đến nhanh vượt nếu lũ hai chân khinh suất đó tiến đến gần. Và họ tới gần. Ông Đội cho lính dàn hàng ngang, ông đứng giữa, tất cả đều giương lê, súng đã lên đạn, ngón tay đặt lên cò. Họ tiến

đến mép vạt rừng, và đứng yên một lúc. Ông Đội dò xét, lắng nghe và nhận ra ở giữa khoảng hẹp phủ kín cây cỏ có tiếng cành cây gãy, đó là con hổ đang thu mình chuẩn bị vồ. Ông Đội đưa tay dùng súng chỉ hướng cho lính.

- Bắn.

Ông hô lên. Mười hai phát súng cùng lúc xé toạc không gian bằng một thanh âm cực lớn duy nhất, đáp lại là một tiếng gầm. Người ta nghe thấy tiếng cành cây gãy, một khối gì đó đang di chuyển, rồi hiện ra trong bóng hoàng hôn.

- Nạp đạn. Bắn!

Ông Đội ra lệnh. Một loạt súng mới vang lên.

- Nạp đạn.

Các khẩu súng lên đạn, lưỡi lê đan chéo theo chiều ngang, những người quân nhân thận trọng tiến vào vạt rừng. Họ không còn phải ngại gì nữa. Con thú khổng lồ giãy giụa dưới đất, trong một vũng máu, đầu vỡ, thân xác thủng lỗ chỗ. Hầu như không viên đạn nào trượt. Loạt bắn đầu tiên, đúng vào lúc con vật hướng đầu về cuộc tấn công, và chuẩn bị tung mình, đã phá nát quai hàm nó, bắn thủng một mắt, rạch nát sọ. Con hổ bị đẩy lui và đổ vật sang một bên. Loạt đạn thứ hai xé nát bụng con vật. Loạt đạn này, xét ra, đạt kết quả tuyệt vời. Ông Đội tự hào, và ông có lý để tự hào.

Không xa cái xác dài không dưới ba mét của con thú khổng lồ, người ta thấy phần còn lại của nạn nhân. Có thể nhận ra cái đầu và quần áo bị xé nát, một phần những khúc xương to còn dính

thịt, một cái đùi gần như còn nguyên vẹn, in hằn những vết cào trông như đường cày sâu. Nhìn thấy cảnh đó, bố mẹ chàng trai điên cuồng vì đau đớn và giận dữ, gào thét bằng cả nỗi đau đớn và lòng căm hờn con thú dữ, chửi rủa, giẫm đạp nó, trách những người lính đã giết con hổ nhanh quá, không để lại cho họ một chút sự sống của con thú, để họ, cha mẹ của người bị sát hại, có thể tra tấn kẻ sát nhân.

- Đồ chó chết, đồ khốn kiếp!

Người cha gào lên, bắm vằm con vật bằng con dao phát rừng của mình; con thú im lìm.

- Trả con cho tao! Mày đã làm gì nó, đồ đáng nguyên rủa.

Và ông lao vào, đâm vào bụng nơi máu con vật còn chảy, xé da, giật lòng ruột của nó. Những người dân làng, sau hai loạt đạn, chỉ nghe thấy tiếng thét và tiếng nguyên rủa của hai người, chạy đến. Họ cũng tức giận và phẫn nộ, lao vào xác con thú với cặp mắt long lên và hành động điên cuồng. Con hổ bị phanh thây, từ họng đến bụng dưới. Những con dao vung lên, xé hết miếng này đến miếng khác trên xác con thú. Dạ dày nó vẫn còn đầy những phần thịt còn chưa được tiêu hóa, mà cha mẹ của của nạn nhân giằng lấy trong tiếng kêu gào điên dại. Họ kéo ra cả một cánh tay bị nuốt còn chưa kịp nhai, chỉ hằn vài vết răng, bàn tay còn nguyên vẹn. Bà mẹ nắm lấy nó, bỏ chạy với mảnh máu thịt của máu thịt bà, bước đi thất thần, mỗi bước lại vấp ngã, bà khụy ngã rồi đứng dậy, hét lên những tiếng đau đớn, tuyệt vọng không gì diễn tả nổi, vì không thể trả thù tội ác tày trời đó. Bà trở lại, lao mình vào xác con thú, cố gắng dùng móng tay của mình móc con mắt mà đạn chưa bắn trúng, túm lấy cái lưỡi đầy máu trong miệng hổ và cào

cầu. Trong bóng đêm dần buông, cảnh tượng đau buồn và tàn sát ấy khiến tất cả phải rùng mình kinh sợ. Với người Pháp, lũ hổ cũng không tôn trọng hơn và thấy đó là con mồi ngon miệng không kém hơn so với người bản xứ.

Người ta biết điều đó ở Nha-Trang, sau khi hai công dân Pháp bị hổ vồ, cách nhau bốn hay năm năm. Người ta kể cho tôi nghe câu chuyện đau buồn về họ. Người đầu tiên là một chàng trai trẻ, khi đêm xuống anh ta đuổi theo người bạn và cố gắng bắt kịp người bạn trên đường. Lúc ấy đã khá tối trời, người ta bảo chàng trai đừng nên đi đâu. Người ta cũng cảnh báo chàng về mối hiểm nguy. Chàng trai trả lời bằng cách giơ cao khẩu súng ngắn mà mình được trang bị, có một vệ binh đi theo chàng, cũng cưỡi ngựa và được trang bị súng. Chàng trai lên đường, chạy trước, người lính theo sát. Nhưng chàng đi không được xa. Một con hổ lao vào chàng, quật chàng xuống chân ngựa và lôi vào bụi rậm gần đó. Chàng thậm chí không có thời gian để cầm lấy súng. Người lính cũng không kịp nổ súng. Anh ta mới chỉ tìm cương ngựa, và không thể làm gì hơn. Vài phút sau khi vó ngựa phi như điên, anh ta đã về Nha-Trang và kể lại câu chuyện về chàng trai bất hạnh, chỉ vừa lên đường mà đã kết thúc hành trình. Trong khoảnh khắc ấy, con hổ đã biến mất trước khi anh ta kịp nhận thức được chuyện gì vừa xảy ra.

Một người Pháp nữa ở Nha-Trang cũng bị hổ vồ khi đang đi trên đường vào cuối ngày. Anh ta cưỡi ngựa. Hai con hổ lao đến cùng lúc, một con vồ người, con kia vồ ngựa. Một người An Nam phía sau kịp chạy trốn. Trước khi bị tha đi, anh ta còn kịp bắn hai, ba phát bằng súng lục, nhưng vô ích. Người ta cũng thấy thật lạ thường khi có người bị hai con hổ tấn công cùng lúc. Rất hiếm

khi thấy loài thú hung dữ này sống theo bầy đàn, chúng là những kẻ đơn độc.

Có thể hiểu tại sao nỗi sợ hổ đã ăn sâu vào những người dân Khánh-Hoà. Trong hành trình của mình, tôi đã gặp một viên Công Sứ người Pháp đã bị những vị tiền nhiệm dọa rằng những con mãnh thú đã tỏ ra đặc biệt dữ dằn, thù địch đối với những vị đại diện Pháp trong tỉnh của mình. Thấm nhuần tư tưởng đó, ông ta đã làm những gì cần thiết để chấm dứt tai hoạ này và để không rơi vào móng vuốt của kẻ thù. Chẳng ai có thể kết tội ông. Nhưng sự thận trọng quá đáng của ông đã đến mức giống như một trò trẻ con.

Hữu Hiền

